

Se esimene Ma töökaminne viskas nende kohto ja kunninglikko hond, keige au ja illuga mahha ja seik innimesed said surma, kes nende sees ellased. Kui need maead alles mahha langecid, joossis rahwas laggedate kohtade peale kokko, kes veel elluse ollid jäanud. Seals nähti rahwast igasü luggust ja seisust, sure hädda ja ohbastuse sees pölveli maas Jummalat passuvad ja hüütsid sure heälega: „Oh Jeesand Jummal! hallasta ja heida ormo meie peale!”

Mitte kaua värast sedda tulli teine paak ja mawärrisemine, kus ka need maead ja mürid, mis veel ülewäl ollid, ka mahha langecid. Selle sure kärrina, mürrina, raksamisse ja paskumisse sees, föllas ka veel häddaliste halle nutto heäl ja abbikarjuminne.

Veel suremaks läks nende hädda, kui jõe wessi üles mäggede pole töüs ja västo liina langeb. Häddaga joossis rahwas ja karjus sure heälega: „Se merri! se merri! töuseb kõrgese ja meie ollemie seik hukas!” kus naad veel mahha langecid ja otsa said. Hirmisaete möllas wessi, et laewad, mis sadamas anfro peal seised, ennast lahti fiskusid ja kaldale pur-

rufs läksid, ja nendega ka paljo innimesi nendega ühtlase!

Tülli aia pärast tulli kolmas paak ja nenda mitto üks teise järrele. Senna hädda jure tulli veel hirmus kange torm, musta uddo pilwega, mis päwa walgust pimedaks teggi. Kange tormiga longes nüüd ka tullusenne mahha ja pölletas veel sedda ärra, mis mawärrisemine olli ülle jätnud. Kes siis veel ellus ollid ja omma jallaga käia woisisid, ruttasid linnast välja. Linna ümber, laggeda pöldude peal seisid tubhandad innimesed, muist pool ballasti, kuid aegi ärra olli peasnud, sure nälja ja hädda sees, kus wihma-wessi, kui jõe suust nende peale langeb.

Need küllad ja liinad, mis liggidal ollid, kus need önnetumad ollesid warjo paika leida, ollid isse suurt kahjo ma-wärrisemisse läbbi sanud ja igamees arvas, et viimne kohto pääv en kätte tulnud.

Nenda turis se hädda 8 päwa; 8 päwa möllas se otsato tulle leek. 16 tuhhat maea ollid kiowi warremiks sanud. Se illus lin olli nüüd tuhha hunnikuks sanud, kus enne sedda